

Před barem, za barem, v baru

V pátek jsem měla začít pracovat na baru. Byla jsem na to docela zvědavá. Přijímací pohovor totiž probíhal tak, že jsem se tam týden před tím stavila a svojí lámanou španělštinou se zeptala týpka za barem, jestli ještě stále někoho hledají na bar, že bych měla zájem, ale že neumím moc španělsky. A on mi odpověděl, že jo a ať přijdu v pátek v půl šesté. Tak jsem tam v pátek na šestou dorazila. Seznámila se s kuchařkou, dvěma majiteli, jednou číšnicí a jedním barmanem a začala jsem pracovat. Žádné ukazování, kde co je a jak se co připravuje, žádný systém, kdo kdy a koho obsluhuje, ale to jsem vlastně mohla čekat. Ale zase všichni na mě byli hrozně hodní, na baru mi pomáhali a v kuchyni mě krmili.

A že ta pomoc byla potřeba. Už jen obyčejné pivo se tady podává s „limones“, což jsou nakrájené limetky zalité sójovkou, worcestrovkou, posypané solí a consóme (něco jako kuřecí bujon v prášku). Další vyhlášenou specialitou je variace na micheladu. Tedy, otevře se plechovka piva a pak se zalije vršek červenou chili omáčkou s worcestrovkou, za otvírání se zapáchne limetka, zasype se to salátem z rajčat, cibule a chili, znova zalije tou červenou omáčkou, posype se solí a consomé a nakonec se do té díry na pití zapáchne kreveta. Ještě možná za zmínku stojí rumy, které se tady prodávají ve 250mL lahvičkách po 20 Kč s různými příchutěmi. Nejčastější je čistý, tamarindový a ibiškový. No a v baru se z nich dělají různé koktejly tím způsobem, že se prostě namíchá směs čehosi s ledem a do toho se pak zapáchne otevřená hrdlem dolů celá ta lahvička rumu v lepším případě, v horším celá třetina piva.

Ale jinak práce byla v pohodě. Holky se tam za mnou stavily, a jelikož máme jen dvoje klíče, domluvily jsme se, že Evě napíšu sms, až půjdu domů a ona mi dá vědět, kde je. Tak jsem v jednu, když jsme skončili, vyrazila domů, odmítla veškerý doprovod a dokonce i odvoz od jedné hrozně milé a pěkné zákaznice a po cestě zjistila, že se žádná z sms, co jsem poslala, neodeslala. Jít tady v noci sama po ulici není nic moc. I když se člověk snaží být maximálně nenápadný, stejně na něj pořád někdo hvízdá a pokřikuje, ale úspěšně jsem se dostala až před barák. Smsky pořád nefungovaly, najít internet v tuhle hodinu je téměř nemožné a tak jsem zazvonila. Ale i když jsme zvonila několikrát, nikdo neotvíral. Nakonec jsme to vzdala a řekla si, že se podívám do ShamRocku, jelikož odtamtud jsem o Evě měla poslední zprávy. Přešla jsem náměstí a pak zůstala váhavě stát na křižovatce. ShamRock je sice kousek od náměstí, ale zrovna v takové uličce, kam člověk sám v noci nechce. Jak jsme tam tak postávala, tak ke mně přišel takový mladý Guatemalanec a já myslela, že mě chce zase otravovat, tak jsme ho totálně ignorovala. A on se mi místo toho omluvil, představil se a vysvětlil, že se jen přišel zeptat, jestli nepotřebuju pomoc, protože na to vypadám. Nakonec mě doprovodil až do ShamRocku, který podle očekávání právě zavíral, ale Eva už tam nebyla. Tak jsem se připojila k ostatním a šla zpátky domů. Opět neúspěšná snaha zatelefonovat a dozvonit se na barák. Nakonec někdy kolem půl třetí ráno mi přišla otevřít naše domácí. Já ji vděčností málem padla kolem krku, že nemusím spát na ulici a ona mě strašně seřvala, že co tady zvoním, že někoho vzbudím. A přitom vlastně stačilo, aby nám každé dala jedny klíče, o což jsme ji prosili od začátku. Eva dorazila kolem čtvrté, naprosto bezstarostná, protože jediná zpráva, která se ji doručila, byla, že už v pohodě, že jsem doma. A Maaika spala se špunty v uších, takže i ta se celou historku dozvěděla až ráno.

Sobota byla o něco náročnější. Hrála tam totiž úplně skvělá skupina, takže bylo úplně narváno. Dokud tam byli samí místňáci, tak to šlo, jelikož je všechny o hlavu převyšuji, tak jsem vždy jen dala ták s pitím nad hlavu a prorvala se davem. Ale když už se to tam pak zaplnilo i cizinci, tak to

bylo docela hustý. Zase jsem tam na druhou stranu potkala spoustu lidí co znám nebo se znají s těmi, co se znám a nebo jsem je do té doby neznala, takže jsem se každou chvíli s někým zakecala. Ale nikdo si nestěžoval, takže myslím, že v pohodě. Pro ně to zase byla na oplátku dobrá reklama, že tam mají Evropanku za barem a taky jsem jim tam pozvala všechny cizince. Občas se se mnou někdo i vyfotil. Jediné, že mi tam někdo párkrát šáhl na zadek a vždycky, když jsem se otočila, abych ho seřvala, tak zmizel v davu a já nevěděla, kdo to byl. Až asi na po páté se mi povedlo ho zahlédnout, ale to už jsem byla tak našťvaná, že jsem mu rovnou vrazila pořádnou facku a pak se do něj ještě pustili mí kámoši, kteří byli zrovna poblíž. Jinak nejhorší na obsluhování bylo, že jak já normálně blbě slyším, a když se k tomu přidá moje nedokonalá španělština, živá hudba a přiopilí zákazníci, tak přijmout některé objednávky a ještě u toho udržet dobrou náladu jak sobě, tak konzumentovi, bylo fakt vysilující.

Když jsme po jedné zavírali, vzala jsem si výplatu 100Q (300Kč) za večer tedy za 7 hodin práce a to jsem ještě dostala tu nejvyšší, někdy to bývá jen 75Q (225Kč) a usoudila jsem, že to bylo fajn, ale že mi to za to nestojí. Nejen, že jsem pak další den unavená, ale hlavně bych nemohla nikam jet ani jeden víkend a a ani nikam vyrazit s kamarády, protože všichni mají čas hlavně v pátek a v sobotu. Jenže tam na mě všichni byli tak hrozně milí, že jsem neměla sílu jim to říct a tak jsem si řekla, že tam skočím až v neděli. Venku na mě čekali kámoši – další Mexičan, Guatemalanec a Maria, všichni zase buskeři, které jsem poznala před tím v parku, a tak jsem s nimi ještě šla na afterparty. Ale byla jsem celkem mrtvá a tak jsem se brzy unavila a jako naschvál, ve chvíli, kdy jsem se rozhodla jít domů, přišli policajti.

Tady to funguje tak, že všechny bary musí zavřít nejpozději v jednu. Proto kolem jedné policie objíždí bary, ukončuje party a vyhání lidi. A nevím přesně jak je to s tímhle afterparty místem. Jelikož je tam party každý pátek i sobotu až do rána. Tedy abych uvedla na pravou míru, jak to tam vypadá. Přes den je to gay club. Je to takový domeček ve stráni na kopci čirou náhodou asi pět minut pěšky od našeho baráku. Má zahrádku s krásným výhledem. Vevnitř je dvorek, kde hoří na zemi oheň a většinou někdo hraje na kytaru, pak je tam jedna místnůstka s barem, jedna místnůstka s džuboxem a další dvě místnůstky s židlemi. No tak někdo mi vysvětlil, že policajti bez povolení nesmí dovnitř. A proto, když přijedou, tak se všichni musí vmáčknout do té zadní místnůstky, zhasnout světla, vypnout hudba a nesmí se mluvit, dokud neodejdou. Tentokrát to trvalo celou tři čtvrtě hodinu. Když konečně odešli, řekla jsem, že jdu domů a ostatní, že jdou se mnou, za což jsem byla ráda. Policie totiž hlídala dole tu uličku, kterou se tam jde a tak jsme museli po takové tajné zadní cestičce přes jakýsi dvorek a zahradu. Ale zvládli jsme to, doprovodili mě až ke dveřím a šla jsem spát.